

abychom přijali podíl na vzácných darech lásky, dostupných díky Jeho smírné oběti – na darech pokání, odpuštění, útěchy a naděje.¹⁷

Čím více přemítáme o důležitosti svátosti, tím posvátnější a smysluplnější se pro nás stává. Toto vyjádřil jeden 96letý otec, když se ho syn zeptal: „Tati, proč chodíš na shromáždění? Nevidíš, neslyšíš, těžko se pohybuješ. Proč chodíš na shromáždění?“ Otec odpověděl: „Kvůli svátosti. Chodím tam, abych přijal svátost.“

Kéž každý z nás přichází na shromáždění svátosti připraven zažít skutečně duchovní zážitek, svaté společenství [a] obnovení duše.¹⁸

Vím, že Nebeský Otec a Ježíš Kristus žijí. Jsem vděčná za to, že nám svátost umožňuje pociťovat Jejich lásku a zakoušet Ducha. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), 283.
2. Viz Nauka a smlouvy 20:77.
3. Henry B. Eyring, „Abychom jedno byli“, *Liahona*, červenec 1998, 70.
4. Nauka a smlouvy 20:77, 79.
5. Překlad Josepha Smitha, Matouš 26:22 (v Průvodci k písmům).
6. Překlad Josepha Smitha, Matouš 26:24 (v Průvodci k písmům); viz také Matouš 26:26–28; Marek 14:22–24; Lukáš 22:15–20.
7. Viz 3. Nefi 18:7, 11; Nauka a smlouvy 20:75.
8. Viz „How do I keep my covenant to always remember the Savior?“ studijní osnovy pro Nedělní školu *Come, Follow Me*; lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remember; *Věrní víře – slovník evangelia* (2004), 149–151.
9. Nauka a smlouvy 20:77.
10. Jan 14:15.
11. Melvin J. Ballard, v: Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), 132–133.
12. Jan 6:48.
13. Jan 4:10.
14. 3. Nefi 20:8–9.
15. Nauka a smlouvy 20:77.
16. 3. Nefi 9:14.
17. Jsem vděčná Ann Madsenové za její pohled na tuto zásadu.
18. Viz Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, 283.

Starší Chi Hong (Sam) Wong
Sedmdesátník

Zachraňujte v jednotě

Abychom mohli Spasiteli pomáhat, musíme pracovat společně v jednotě a souladu. Každý člověk, každá pozice a každé povolání mají svou důležitost.

Často slyšíme presidenta Thomase S. Monsona říkat: „[Podávejme] pomocnou ruku, abychom zachránili [druhý].“¹ Napadá mě jeden příběh z Nového zákona. Je to dokonalá ukázka toho, jak mohou členové a misionáři spolupracovat v jednotě pomocí rady sboru, aby druhým podávali pomocnou ruku a zachraňovali je. Tento příběh se nachází v Markovi 2:1–5. Zjišťuji, že zážitky, kterými Ježíš učil určitým naukám či zásadám, jsou vždy nanejvýš inspirující a snadno srozumitelné.

Jednou z postav v tomto příběhu je muž postižený obrnou, který se nedokázal pohybovat bez pomoci druhých.

Tento muž mohl jen pobývat doma a čekat na záchranu.

V dnešní době by se to mohlo odehrát asi takto: Čtyři lidé plnili úkol, který dostali od biskupa, aby navštívili muže s obrnou u něho doma. Dovedu si představit, že mezi nimi byla sestra z Pomocného sdružení, dále pak bratr z kvora starších, bratr z Aronova kněžství a v neposlední řadě misionář na plný úvazek. Na poslední radě sboru, poté co se společně radili o potřebách ve sboru, rozdal biskup „záchranné“ úkoly. Tito čtyři měli za úkol pomoci onomu muži postiženému obrnou. Nemohli jen čekat, až přijde sám na shromáždění. Museli se vydat za ním domů a navštívit ho.

Museli ho vyhledat, a tak šli. Tento muž byl přiveden k Ježíšovi.

„Tedy přišli k němu, nesouce šlakem poraženého, kterýž ode čtyř nesen byl.“ (Marek 2:3.)

Avšak v místnosti bylo příliš mnoho lidí. Nedokázali projít dveřmi. Určitě vyzkoušeli vše, co je napadlo; snažili se, ale zkrátka neprošli. Vše nešlo tak hladce, jak si plánovali. Cestou k „záchrance“ se vyskytly překážky. Oni se ale nevzdali. Nenechali onoho muže s obrnou u dveří. Společně se poradili, co udělají – jak tohoto muže přivedou k Ježíši Kristu, aby ho Kristus uzdravil. Snaha pomáhat Ježíši Kristu spasit neboli zachránit duše nebyla, přinejmenším pro ně, nikdy příliš náročná. Vymysleli plán – ne sice jednoduchý, ale rozhodli se ho uskutečnit.

„A když k němu nemohli přistoupit pro zástupy, loupali střechu, kdež byl, a probořivše ji, spustili po provazích dolů ložce, na němž ležel šlakem poražený.“ (Marek 2:4.)

Vynesli ho na střechu. Předpokládám, že venku nebylo žádné schodiště, po kterém by mohli vystoupat, a tak jim trvalo asi docela dlouho, než se všichni na střechu dostali. Myslím, že se to přihodilo asi takto: mladý

muž z jeho sboru vylezl na střechu jako první. Protože byl mladý a plný síly, nebylo to pro něj moc těžké. Jeho společník pro domácí učení z kvora starších a vysoký a silný misionář na plný úvazek ho zdola tlačili. Sestra z Pomocného sdružení jim připomínala, aby byli opatrní, a povzbuzovala je. Muži pak odstranili střechu, zatímco sestra dál utěšovala onoho muže, který čekal na uzdravení – aby byl schopen se sám pohybovat a byl volný.

Tento záchranný úkol vyžadoval, aby všichni spolupracovali. V kritickém okamžiku bylo zapotřebí pečlivé koordinace, aby dokázali spustit muže postiženého obrnou ze střechy. Tito čtyři lidé museli spolupracovat v jednotě a souladu. Nemohly mezi nimi být žádné neshody. Museli muže s obrnou spouštět stejným tempem. Pokud by někdo pouštěl provaz rychleji než ostatní tři, muž by z lůžka vypadl. Kvůli svému oslabení by se nedokázal udržet.

Abychom mohli Spasiteli pomáhat, musíme pracovat společně v jednotě a souladu. Každý člověk, každá pozice a každé povolání mají svou důležitost. Musíme být sjednoceni v našem Pánu Ježíši Kristu.

Nakonec tohoto nemocného muže s obrnou položili před Ježíše. „A vida Ježíš víru jejich, dí šlakem poraženému: Synu, odpouštějí se tobě hříchové tvoji.“ (Marek 2:5.) Ježíš mu projevil milosrdenství a uzdravil ho – nejen tělesně, ale i duchovně: „Synu, odpouštějí se tobě hříchové tvoji.“ Není to úžasné? Nepřáli bychom si snad, aby se to stalo každému z nás? Já určitě ano.

Známe ve svém životě někoho, kdo je stížen duchovní obrnou, někoho, kdo se zkrátka nedokáže vrátit do Církve vlastními silami? Může to být jedno z našich dětí, jeden z našich rodičů, manžel nebo manželka či některý přítel.

Vzhledem k tolika misionářům na plný úvazek, kteří jsou nyní v každé církevní jednotce, by bylo moudré, aby biskupové a presidenti odboček lépe využívali své rady sboru a odbočky. Biskup může požádat každého člena rady sboru, aby připravil seznam jmen těch, kteří by mohli potřebovat pomoc. Členové rady sboru se pak spolu pečlivě radí o tom, jak mohou pomoci co nejlépe. Biskupové pozorně naslouchají návrhům a zadávají úkoly.

Misionáři na plný úvazek jsou pro sbory v tomto záchranném úsilí skvělým zdrojem pomoci. Jsou mladí a plní energie. Jsou rádi, když mají seznam konkrétních jmen lidí, s nimiž mohou pracovat. Rádi spolupracují se členy sboru. Vědí, že to jsou pro ně skvělé příležitosti k nacházení zájemců. Oddaně se zapojují do budování Pánova království. Mají pevné svědectví o tom, že když se do tohoto záchranného úsilí zapojí, stanou se více takovými, jako je Kristus.

Na závěr mi dovoluňte podělit se s vámi o jeden skrytý poklad, který se v tomto příběhu z písem nachází. Je v 5. verši: „A vida Ježíš víru *jejich*.“ (Zvýraznění přidáno.) V minulosti jsem si toho nikdy nevšiml – víru *jejich*. Naše společná víra bude rovněž působit pro blaho druhých.

Kdo byli ti lidé, které měl Ježíš na mysli? Mohli by mezi ně docela dobře patřit ti čtyři, kteří nesli muže s obrnou, sám onen muž, lidé, kteří se za něj modlili, i všichni ti, kteří tam naslouchali Ježíšovu kázání a v srdci se potichu radovali z blížího se zázraku. Mohli mezi ně patřit i manžel či manželka, rodič, syn nebo dcera, misionář, president kvora, presidentka Pomocného sdružení, biskup nebo nějaký přítel z daleka. Všichni si můžeme navzájem pomáhat. Vždy máme být horlivě zapojeni do snahy zachraňovat ty, kteří to potřebují.

Svědčím o tom, že Ježíš Kristus je Bůh zázraků. Ježíš Kristus nás všechny miluje a má moc spasit a uzdravit – tělesně i duchovně. Když Mu budeme pomáhat v Jeho poslání spasit duše, budeme přitom zachráněni i my sami. O tom svědčím v Jeho svatém jménu, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZ

1. Viz např. Thomas S. Monson, „Naše zodpovědnost zachránit“, říjen 2013, 5.

Starší D. Todd Christofferson

Kvorum Dvanácti apoštolů

Na věky svobodní, abychom jednali sami za sebe

Bůh si přeje, abychom byli svobodní muži a ženy, kteří mohou dosáhnout všech svých možností, časně i duchovně.

Hra Williama Shakespeara *Život Jindřicha V.* obsahuje scénu, jež se odehrává v noci v táboře anglických vojáků u Azincourtu těsně před bitvou s francouzskou armádou. Za slabého osvětlení a částečně přestrojen prochází král Jindřich mezi svými vojáky nepoznán. Hovoří s nimi a snaží se odhadnout morálku svého početně mnohem slabšího vojska, a protože si neuvědomují, o koho jde, jejich výpovědi jsou upřímné. V jednom rozhovoru filozofují o tom, kdo nese zodpovědnost za to, co se stane mužům v bitvě – král, nebo každý jednotlivý voják.

V jednu chvíli král Jindřich prohlašuje: „Zdá se mi, že bych nemohl nikde umřít tak spokojeně jako ve společnosti králově, protože jeho věc je spravedlivá.“

Michael Williams mu odporuje: „To je více, než víme.“

Jeho společník to potvrzuje: „Ano, a více, než po čem bychom měli pátrat; neboť víme dost, víme-li, že jsme královi poddaní. Je-li věc jeho křivá,

naše poslušnost vůči králi z nás sejme její vinu.“

Williams dodává: „Ale není-li jeho věc dobrá, bude muset sám král složit těžký účet.“

Dle očekávání král Jindřich namítá: „Služba každého poddaného náleží králi, ale duše každého poddaného patří jemu samému.“¹

Shakespeare se nepokouší tento spor ve hře vyřešit a v té či oné formě spor pokračuje až do naší doby – kdo nese zodpovědnost za to, co se děje v našem životě?

Když se nám nedaří, máme tendenci vinit z toho druhé, nebo dokonce Boha. Někdy u jednotlivců nebo skupin vznikne pocit jakéhosi nároku a zodpovědnost za své blaho se snaží přenést na druhé lidi nebo na vládu. V duchovních záležitostech se někteří domnívají, že muži a ženy nemusí usilovat o osobní spravedlivost – protože Bůh nás miluje a spasí nás – „takové, jací jsme“.

Bůh si však přeje, aby Jeho děti jednaly podle mravní svobody jednání, kterou jim dal, „aby každý člověk